

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr.
Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 9. 2020, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 12. 7. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 23. 7. 2020 poskytl údaje. Uvedl, že je státním příslušníkem X, X národnosti, vyznává pravoslavné náboženství, je svobodný a bezdětný, nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí. Ve vlasti naposledy trvale žil ve městě X, které leží v X oblasti. Vlast opustil 7. 2. 2020 a následující den přicestoval přes Maďarsko a Slovensko do České republiky. V roce 2017 pobýval na pracovní vízum v Polsku a Českou republiku navštívil v letech 2018 a 2019. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že prostřednictvím humanitární organizace působící v X oblasti

pomáhal lidem z obou stran konfliktu, o čemž se dozvěděli vojáci X armády, kteří jeho jednání považovali za vlastizradu a chtěli, aby nastoupil do armády a účastnil se bojových operací. Incident, který popsal se odehrál v říjnu 2019. Žalobce účast na bojovém konfliktu odmítl a utekl ze země. V případě návratu do vlasti má obavu z nasazení do bojových operací.

2. Doplnující pohovor o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne. Žalobce upřesnil, že do České republiky přicestoval, protože tu má kamarády, v minulosti zde pobýval a bylo to pro něj jednodušší. Žije zde také žalobcova matka, s níž je žalobce v pravidelném telefonickém kontaktu. Na otázku, kdy se rozhodl opustit X, žalobce sdělil, že si v České republice chtěl vyřídit pracovní vízum, nicméně během pobytu v Polsku měl jiný (starý) pas, a protože neměl potvrzení o jeho odevzdání, vízum mu nevystavili. Vycestoval proto na biometrický pas. Po příjezdu do České republiky bydlel na ubytovně v České Lípě, s příchodem COVID-19 se vše zkomplikovalo, že má požádat o mezinárodní ochranu, mu poradili známí. K humanitární organizaci působící v X oblasti, s níž měl spolupracovat, žalobce konstatoval, že organizace byla něco jako Červený kříž, nicméně přesný název nezná. Působil v ní asi týden v polovině října 2019. Uvedl, že byl zřejmě v obci Krasiovka, která se nachází 10 až 15 km od frontové linie. Na dotaz, kým konkrétně byl označen za zrádce a kdo po něm požadoval, aby se účastnil vojenského konfliktu, upřesnil, že to byli dva ukrajinští vojáci, jejichž jména si nezapamatoval. Žalobce dále uvedl, že vojenskou službu neabsolvoval pro potíže se zrakem (invaliditu), u odvodu byl v roce 2014 nebo 2015. V případě mobilizace by mohl sloužit pouze jako řidič, do armády by povolán být nemohl. Žádné jiné problémy žalobce v zemi původu neměl. V České republice by chtěl nějakou dobu zůstat, na X pro sebe nevidí perspektivu, v zemi je průměrný plat 3 000 Kč. Je vystudovaný automechanik, v České republice by chtěl pracovat, studovat a naučit se profesi.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z informace X- Hodnocení X jako bezpečné země původu, červenec 2019 a Informace OAMP X- Situace v zemi ze dne 25. dubna 2020. Konstatoval, že žalobce je příslušníkem Ukrajiny, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 329/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje X s výjimkou poloostrova Krym a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Na X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občasně nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Organizace Freedom House ve zprávě Svoboda ve světě 2019 hodnotí Ukrajinu na sedmistupňové škále stupněm 3 v oblasti politických práv a stupněm 4 v oblasti občanských svobod (status „částečně svobodná“). X kromě X a částí X a X oblasti nenacházejících se pod kontrolou ukrajinské vlády splňuje základní demokratické principy

v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam bezpečných zemí původu. Žalobce ve vlasti naposledy trvale žil v X oblasti, tedy bezpečné části Ukrajiny pod kontrolou ukrajinské centrální vlády. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, konstatoval, že žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat, a má tedy v případě jakýchkoli problémů v zemi původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů vlasti. K domnělé obavě žalobce z povolání do armády a nasazení do bojových operací žalovaný zdůraznil, že sám žalobce výslovně uvedl, že ačkoli byl u odvodu, vojenskou službu kvůli tvrzené invaliditě (potíže se zrakem) neabsolvoval, a ani v případě mobilizace by nemohl být povolán do armády. Dle žalovaného tak byl žalobce logicky vojenskou správou Ukrajiny uznán za osobu nezpůsobilou k výkonu vojenské služby. Jeho obavy z aktivní služby v armádě X jsou tak zcela nedůvodné a jím tvrzený konflikt s vojáky měl charakter pouhého formálního rozhovoru žalobce s členy ukrajinské armády v důsledku pohybu žalobce v konfliktní oblasti bezprostřední linie dotyku. Žalobce nicméně ani nebyl schopen věrohodným způsobem sdělit název humanitární organizace, jejímž jménem měl údajně pomáhat civilnímu obyvatelstvu. Žádné další konkrétní potíže s ukrajinskými státními orgány a bezpečnostními složkami žalobce ve vlasti neměl. Vlast opustil dobrovolně v únoru 2020, tedy až po čtyřech měsících po tvrzeném konfliktu s vojáky. O mezinárodní ochranu požádal nikoliv po příjezdu do České republiky v únoru 2020, ale až o více než pět měsíců později, dle svého tvrzení na radu známých. Pokud chce žalobce setrvat na území České republiky, musí k tomuto účelu využít zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, neboť institut mezinárodní ochrany nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu.

4. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou. Namítal, že důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu nadále trvají. Zopakoval, že byl v zemi původu ohrožován příslušníky bezpečnostních složek a hrozí mu pronásledování za nestranné angažování se na obou stranách ozbrojeného konfliktu ve válečné zóně. Poté, co byl zastrašován přímo uniformovanými členy ukrajinské armády, ztratil víru v právní stát na X a rozhodl se požádat o mezinárodní ochranu v České republice. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí, jehož nosné důvody zopakoval. Zcela obecně formulované žalobní námitky je dle žalovaného třeba odmítnout. Skutečným motivem žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu v České republice, ta však důvodem k udělení mezinárodní ochrany být nemůže. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem přezkumu krajského soudu bylo rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle tohoto

ustanovení se žádost zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel *přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze* (viz též čl. 31 odst. 8 písm. b, čl. 32 odst. 2 a čl. 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice).

8. Ministerstvo vnitra vydalo na základě zmocnění v § 86 odst. 4 zákona o azylu vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž mimo jiné upravilo seznam zemí, které Česká republika považuje za bezpečné země původu (k tomuto postupu viz též čl. 37 procedurální směrnice). Vyhláškou č. 68/2019 Sb. byla mezi tyto země zařazena X s výjimkou poloostrova X a částí X a X oblasti pod kontrolou proruských separatistů, a to s účinností od 23. 3. 2019.
9. Vzhledem k tomu, že žalobce pochází z X oblasti na X a v žalobě žádným způsobem nezpochybňoval zařazení X mezi bezpečné země původu, krajský soud se v souladu s výše uvedeným zabýval pouze otázkou, zda se žalobci podařilo prokázat, že v jeho konkrétním případě nelze Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu. Dospěl k závěru, že nic takového se žalobci prokázat nepodařilo a tvrzení o obavách z povolání do armády nezakládají pochybnost o bezpečnosti návratu na X. Jak sám žalobce v průběhu správního řízení uvedl, ačkoliv byl u odvodu, vojenskou službu kvůli tvrzené invaliditě (potíže se zrakem) neabsolvoval, a ani v případě mobilizace by nemohl být povolán do armády. V podrobnostech soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Dále soud poukazuje na to, že žalobce nebyl schopen věrohodným způsobem sdělit název humanitární organizace, jejímž jménem měl údajně pomáhat civilnímu obyvatelstvu, zemi původu opustil až po čtyřech měsících od tvrzeného konfliktu s vojáky a o mezinárodní ochranu v České republice požádal nikoli bezprostředně po příjezdu, ale až po více než pěti měsících.
10. Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 15. ledna 2021

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně